

РЕШЕНИЕ

№ 2107

гр. София, 20.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 23.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **4910** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 18582 от 17.05.2024 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 53 – 04 – 233 от 15.04.2024 г. по описа на Дирекция „Обжалване и данъчни осигурителна практика“ (ДОДОП) при ЦУ на НАП - С., подадена от В. П. А., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица] срещу ревизионен акт (РА) № Р – 2200 – 22220 – 06858 – 091 – 001 от 10.01.2024 г., издаден от П. Г. Г., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Т. Б. Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, отменен в частта на установения данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ за 2015 г., ведно със съответните лихви; изменен в частта на установения данък върху годишната данъчна основа по чл.17 ЗДДФЛ за 2016 г. в размер на 6 677,57 лв. и определен в размер на 5 087,60 лв., ведно със съответните лихви и потвърден в останалата част с Решение № 436 от 01.04.2024 г. на директора на дирекция „ОДОП“.

С жалбата се иска съдът да отмени РА като незаконосъобразен и необоснован в потвърдената и изменена част по отношение на определения допълнителен данък по реда на чл. 48, ал.1 ЗДДФЛ за данъчни периоди 2016 г., 2017 г. и 2018 г. в размер на 17 111, 87 лв. главница и лихви за забава в размер на 10 433,85 лв. Посочва се, че претендираният в РД и РА недостиг на парични средства е резултат от неправилно

определено начално салдо както към първия данъчен период, така и към всяка следваща ревизирана година. Твърди се, че неправилно са изчислени паричните потоци за всяка от спорните години, тъй като в тях: - са включени разходи за пътни, дневни и квартирни пари, които не са платени от жалбоподателя; - не са включени суми, които са получени от А. по силата на сключени договори за дарение. Инвокират се съображения, че при правилно изчисляване на паричния поток за периода 2016-2018 г. се установява, че за нито една от ревизираните години няма укрити приходи и съответно превизиране на разходите на ревизираното лице над получените доходи от източници на финансиране, поради което не е налице недостиг на парични средства и няма основание за определяне на задължения за ревизираните периоди. Изразява се несъгласие с развитието на ревизията по реда на чл. 122 от ДОПК, тъй като няма нито едно доказателство, което да подкрепя и доказва становището на ревизиращите органи за наличие на укрити доходи или приходи. Твърди се, че неправилно са начислени в РА разходи за екскурзии и пътувания, които разходи не били за сметка на жалбоподателя в нито един от ревизираните периоди. В тази връзка се посочва, че органите по приходите неправилно са игнорирали декларацията на неговия братовчед В. А.. Излагат се съображения, че РА е в противоречие с писмените доказателства за получени дарения на парични суми през 2016 г., 2017 г. и 2018 г. в общ размер на 100 000 лв., получени от майка му, С. А.. Не на последно място оспорваният възразява срещу неправилното изчисляване на началното салдо за данъчните периоди, което е довело до използването на грешна методология и са допуснати математически грешки. Жалбоподателят посочвал, че неправилно, незаконосъобразно и необосновано е определено „началното салдо“ в размер на 0,00 лв., което е в пълно противоречие с Наръчник за извършване на проверки и ревизии на физически лица, утвърден от изпълнителния директор на НАП. В жалбата са изложени и други конкретни доводи по съществото на спора. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Т. - Л., която поддържа жалбата, предлага да се уважи, депозира писмено становище и претендира сторените съдебно – деловодни разноси..

Ответникът – директорът на Д „ОДОП“, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. М., която оспорва жалбата, предлага да се остави без уважение като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано във връзка с Решение № 1766 от 08.11.2022 г. на директора на ДОДОП, с което е отменен РА № Р-2200-10190-08561-091-001 от 02.08.2022 г. и е върната административната преписка на органа, издал заповедта за възлагане на ревизията с указания в 30 дневен срок да бъде издадена нова заповед за извършване на ревизия. Издадена е такава заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р – 2200 – 22220 – 06858 – 020 – 001 от 24.01.2022 г., с която на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК, П. Г. Г., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложила извършването на ревизия на В. П. А.. В нея е записано, че обхвата на производството е за следните видове задължения по периоди: 1. Данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г. Посочено е, че ревизията ще бъде извършена от Т. Б. Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията и М. И. М., на длъжност главен инспектор по приходите. Определен е срок за завършване до 3 месеца, считано

от датата на връчване на ЗВР. Заповедта е връчена на 07.03.2023 г. на В. А. по електронен път.

Със Заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) № Р – 2200 – 22220 – 06858 – 020 – 003 от 07.08.2023 г., издадена от П. Г., е продължен срокът на ревизията до 07.08.2023 г.

Със Заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) № Р – 2200 – 22220 – 06858 – 020 – 002 от 05.07.2023 г., издадена от П. Г., е продължен срокът на ревизията до 07.09.2023 г.

Издаден е ревизионен доклад (РД) № Р – 2200 – 22220 – 06858 – 092 – 001 от 29.09.2023 г., връчен по реда на чл. 32 ДОПК. В законоустановения срок не е подадено възражение срещу РД.

Издаден е РА № Р – 2200 – 22220 – 06858 – 091 – 001 от 10.01.2024 г., с който са установени задължения за довносяне в размер общо на 31 409,58 лв., от които 19 330, 55 лв. главница и 12 079,03 лв. лихви за просрочия към тях.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е постъпила жалба с вх. № 94 – В – 54 от 29.01.2024 г. по регистъра на ТД на НАП – С. и с вх. № 23 – 22 – 162 от 31.01.2024 г. по регистъра на дирекция ОДОП.

В срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК ответникът се е произнесъл с решение № 436 от 01.04.2024 г., с което е отменен РА в оспорената част на установения данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФД за 2015 г., ведно със съответните лихви; изменен, в частта на установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2016 г. в размер на 6 677.57 лв. и е определен в размер на 5 087.60 лв., ведно със съответните лихви и е потвърден в останалата част.

Видно от констатациите в РД и РА се установява следваната фактическа обстановка:

В хода на ревизията е установено, че В. А. е местно физическо лице по смисъла на чл. 4 от ЗДДФЛ и съгласно чл. 6 от ЗДДФЛ е носител на задължението за данъци от доходи, придобити от източници в Република Б. и в чужбина. Жалбоподателят не е женен, съдружник и управител е на „В. А. ГРУП 2020“ ООД. ЕИК[ЕИК].

С протокол №Р-2200-22220-06858-ППД-001 от 06.06.2023 г. са приобщени документите, събрани при първата ревизия за процесните периоди, приключила с издаването на ревизионен акт №Р-22001019008561-091-001 от 02.08.2022 г.

От материалите, приети по делото като писмени доказателства се установява, че при новото ревизионно производство на 07.04.2023 г. по електронен път на жалбоподателя са връчени Искане за представяне на доказателства и писмени обяснения № Р 2200-22220-06858-113-001 от 29.11.2022 г. и Уведомление № Р-2200-22220-06858-113-001 от 29.11.2022 г. по чл. 124, ал.1 ДОПК, с което оспорващият е информиран, че основата за облагане ще бъде определена по особения ред при установени обстоятелства по чл. 122, ал.1, т.2, т. 6 и т. 7 ДОПК. Предоставена му е възможност в 14 - дневен срок от получаване на уведомлението да представи доказателства и да вземе становище. Това не е направено. Изискано е представянето на декларации по чл. 124, ал. 3 ДОПК за всяка една от ревизираните години, но такива не са ангажирани. Не са представени документи и не са дадени писмени обяснения в отговор на връченото искане.

По време на предходната ревизия органите по приходите са подали искане до Софийски районен съд за постановяване разкриването на банкова тайна. Това искане е удовлетворено с издаването на Решение №194273 от 09.09.2020 г. с което е постановено разкриване на информация, представляваща банкова тайна по отношение на В. Н..

Установено е, че през част от ревизираните периоди жалбоподателят е работил по

трудово правоотношение в „СЕРЕНА“ ЕООД, „ВТА“ ООД и „ТАТУ“ ООД.

Изготвена е справка от информационната система на НАП относно извършени от задължения субект покупки на стоки и услуги от лица, регистрирани по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС), както и справка по данни от Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОДМВР) - К. за пътувания на жалбоподателя извън страната. Получените данни са използвани при изготвяне на съпоставката между доходите и разходите на В. А..

При съпоставката на разходите и доходите на жалбоподателя са формирани следните данъчни основи и са установени задължения за данъци, както следва:

1. За данъчен период 2016 г.

Съгласно решение № 436 от 01.04.2024 г. на директора на ДОДОП наличните средства в брой към 01.01.2016 г. са в размер на 15 899,66 лв. По банкови сметки на жалбоподателя към 01.01.2016 г. е констатирано наличие на сума в размер на 39.52 лв. и към 31.12.2016 г. в размер на 17.56 лв. Следователно началното салдо е в размер на 15 939,18 лв.

Съгласно посоченото в РД, РА и решението на ответника, за този период оспорващият е получил доходи в размер на 2 697.29 лв., в т. ч. доход от пенсия в размер на 286.79 лв. и сума от майка му, С. А., в размер на 2 410.50 лв.

За този период направените разходи са в размер на 69 494,94 лв., от които 2 507,65 лв., платени за доставки от търговци, регистрирани по ЗДДС, 2 710,50 лв. платени задължения по кредит и 64 276.79 лв. разходи за пътувания извън страната.

След съпоставка на сбора от налични средства по банкова сметка към 01.01.2016 г. и получени доходи със сбора от налични средства по банкова сметка към 31.12.2015 г. и направени разходи, е констатирано превишение на разходите над доходите на жалбоподателя. възлизащо на 50 876,03 лв. Сумата е приета от ревизиращите за годишна данъчна основа, върху която е установен данък по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 5 087,60 лв. и съответните лихви.

2. За данъчен период 2017 г.

За периода жалбоподателят е получил доходи в размер на 8 788.94 лв., в т. ч. доход от пенсия в размер на 2 732.66 лв., получени суми от Националната здравно-осигурителна каса в размер на 1 288,37 лв., получена сума от майка му, С. А., в размер на 915.55 лв. и получени суми по банкова сметка общо в размер на 3 852.36 лв., преведени от М. Д. П. - 3 271.26 лв. и от .А. В. В. - 581,10 лв.

За същия период направените от жалбоподателя разходи са в размер на 86 386.00 лв., вкл. 370.00 лв. разходи за издръжка и живот по данни от направени плащания на ПОС терминал, 1 516,96 лв. платени доставки на търговци, регистрирани по ЗДДС, 1 021.55 лв. направени вноски за погасяване на кредит и 83 477.49 лв. разходи за пътувания извън страната.

След съпоставка на сбора от налични средства по банкова сметка към 01.01.2017 г. и получените доходи със сбора от налични средства по банкова сметка към 31.12.2017 г. и направените от жалбоподателя разходи, е констатирано превишение на разходите над доходите на жалбоподателя, възлизащо на 79 404,02 лв.

За получените от В. А. през 2017 г. суми по банкова сметка в размер на 3 852,36 лв. ревизиращите са приели, че се касае за недеклариран доход, подлежащ на облагане.

Сборът от констатираното превишение на разходите над доходите на лицето, възлизащо на 79 404,02 лв. и недекларираните доходи в размер на 3 852.36 лв., общо 83 256.38 лв. (79 404.02 лв. + 3 852.36 лв. = 83 256.38 лв.), е приет от ревизиращите за

обща годишна данъчна основа, върху която е установен данък по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 8 325.64 лв. и лихви в размер на 5 013.87 лв.

3. За данъчен период 2018 г.

Като парични средства в брой към 01.01.2018 г. и към 31.12.2018 г. е установено наличие на нула лв. По банкови сметки на жалбоподателя към 01.01.2018 г. е констатирано наличие на сума в размер на 1 824,52 лв. и към 31.12.2018 г. в размер на 120.91 лв.

За този данъчен период оспорваният е получил доходи общо в размер на 7 832.92 лв., в т. ч. доход от пенсия в размер на 2 102,67 лв., получена сума от майка му, С. А. в размер на 424,00 лв., получен превод от БУКИНГ в размер на 5 156.25 лв. и получена сума в размер на 150.00 лв. от В. Л. П..

За същия период направените от жалбоподателя разходи са в размер на 40 946.61 лв., от които 14 262,26 лв., платени доставки на търговци, регистрирани по ЗДДС, 5 000.00 лв. за закупуване на МПС, 939.00 лв. направени вноски за погасяване на кредит и 20 745,35 лв. разходи за пътувания извън страната.

След съпоставка на сбора от налични средства по банкова сметка към 01.01.2018 г. и получени доходи със сбора от налични средства по банкова сметка към 31.12.2018 г. и направени от А. разходи, е констатирано превишение на разходите над доходите възлизащо на 31 410,08 лв.

По отношение на получената по банков път сума в размер на 5 306,25 лв., представляващи направен превод от БУКИНГ в размер на 5 156, 25 лв. и от В. Л. П., в размер на 150,00 лв., органите по приходите са приели, че се касае за недекларирани доходи, подлежащи на облагане.

За този данъчен период като краен резултат е прието, че сборът на превишението на разходите над доходите и недекларираните доходи, възлиза общо на 36 716,33 лв. (31 410,08 лв. + 5 306, 25 лв. = 36 716, 33 лв.) представлява обща годишна данъчна основа, върху която е установен дължим данък по чл. 48 ЗДДФЛ в размер на 3 671, 64 лв. и лихви в размер на 1838, 84 лв.

Като краен резултат за ревизираните данъчни периоди – 2016 г., 2017 г. и 2018 г., с РА са определени следните задължения по чл. 48 ЗДДФЛ, както следва: 2016 г. – 6 677, 57 лв. (главница) и 4 698, 46 лв. (лихви); 2017 г – 8 325, 64 лв. (главница) и 5 013, 87 лв. (лихви) и 2018 г. – 3 671, 64 лв. (главница) и 1 838, 84 лв. (лихви).

С решение № 436 от 01.04.2024 г. на ответника РА е потвърден за 2017 г. и 2018 г., а за 2016 г. е изменен като установеният данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 ЗДДФЛ в размер на 6 677, 57 лв. е намален и определен в размер на 5 087, 60 лв., ведно със съответните лихви.

В хода на съдебното обжалване като писмени доказателства са приети представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните. По искане на жалбоподателя е допусната, изслушана и приета без оспорване. Съдът изцяло кредитира прието заключение, изготвено от вещото лице З., тъй като същото е подробно, ясно и изчерпателно. Вещото лице е изследвало всички варианти на изчисления, които са описани в табличен вид и е дало отговор на поставените въпроси.

По искане на жалбоподателя са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетелите С. А. (майка) и И. А. (братовчед). Съдът кредитира свидетелските им показания, доколкото са в унисон с приетите по делото писмени доказателства, депозирани с административната преписка и представени в хода на съдебното

производство.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизията е извършена по реда на чл. 122 от ДОПК, за което обстоятелство жалбоподателят възразява пред съда. Съгласно чл. 124, ал.2 от ДОПК в производството по обжалването на ревизионния акт при извършена ревизия по посочения ред, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 е подкрепено със събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателят. Следователно в производството по съдебно обжалване на РА издаден по реда на чл. 122 ДОПК, в тежест на органите по приходите е да установят основанията за извършване на ревизия при особени случаи, както и спазването на императивния процесуален ред за това, а в тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и насрещно доказване твърдените от него факти и обстоятелства, с които се опровергават фактическите констатации в акта. За да се приложи обаче презумпцията по чл. 124, ал.2 ДОПК, фактическите констатации на които се позовават органите по приходите следва да са подкрепени от надлежни доказателства, в противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизирия субект. Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени от закона в разпоредбата на чл. 122, ал.1, т. 1 -8 ДОПК.

В конкретния случай, по делото не са безспорно установени основанията за преминаване към ревизия по особения ред. Определянето на данъчната основа за облагане с данъци, както и размера на последните са нормативно установени и следва да се прилагат точно. По същество, жалбоподателят не навежда сериозни аргументи, с които оспорва установените обстоятелства по чл. 122, ал. 1 от ревизиращите органи. Независимо от това, съдът приема, че органите по приходите чрез неправилно отчитане на данните, получени от ОДМВР – К. относно пътуванията на жалбоподателя в чужбина. Направената проверка е за периода от 01.01.2013 г. до 31.12.2018 г. (л. 203 – 205). Предоставената информация е относно излизане и влизане в Република Б. по дати и регистрирани часове. Тук следва да се посочи, че съдът разглежда на първо място цялостната получена информация с оглед отразяването ѝ в РА от една страна за определяне на първоначалното салдо за ревизирия период, от друга с цел да обоснове крайните си извод относно предмета на спора.

Видно от тази справка на ОДМВР – К. в периода 2015 г. – 2018 г. след последното влизане в страната липсват данни за напускането ѝ – има два такива случая през 2015 г. и един през 2016 г.; подобна информация е налице и за влизането на жалбоподателя в Б. – един случай през 2015 г., един път през 2016 г. и два пъти през 2018 г. Тази липса на данни се обяснява с обстоятелството, че от 01.01.2007 г. Република Б. е член на ЕС и съгласно Директива 2004/38/ЕО на ЕП и Съвета от 29 април 2004 г. относно правото на граждани на Съюза и членове на техните семейства да се движат и да пребивават свободно на територията на държавите-членки, български граждани се проверяват на ГКПП по метода „преценка на риска“, в резултат на което данните за пътуванията им в АИФ „Граничен контрол“ са непълни след тази дата. Независимо от непълните данни за пътуванията на оспорващия в РД на стр. 16 – 21 е посочено, че той е напуснал Б. на 09.06.2015 г. и се е върнал на 10.06.2015 г. от С. М.; напуснал страната на 14.12.2015 г. и се е върнал на 15.12.2015 г. от С. М.; излязъл през ГКПП Г. на 16.12.2015 г. и се е върнал на 17.12.2015 г.; на 07.09.2016 г. напуска Б. и се връща на 08.09. 2016 г. от С. М.; излиза на 18.12.2016 г. и се връща на 19.12.2016 г. от С. М.; излиза на 22.06.2018 г. влиза на 23.06.2018 г., пътуването е до С. М. и отново същата дестинация изход 31.08.2018 г. – вход 01.09.2018 г. В така посочените случаи ОДМВР е дала не пълна информация било за излизането или влизането на жалбоподателя от страната. Това обстоятелство не е отчетено от органите по приходите, които без да се позоват на допълнителни данни и проверки, в РД са записали предполагаеми дати и така са определили начина на преминаване на границата. На следващо място, от предоставената гранична информация се установява, че в двадесет и един случая жалбоподателят е напуснал страната по шосе в посока С. М. за по няколко часа в рамките на едно денонощие, през нощта или за по – малко от един астрономически час (излиза на 22.08.2018 г. в 21:15 ч., влиза на 22.08.2018 г. в 22,05 ч.). Видно от РД в тези случаи ревизиращите са приели, че пътуванията са за сметка на В. А. и тъй като не е ангажирал писмени доказателства, те са определили разходите на 100,00 лв. пътни; дневни – 35 евро на ден или общо за 2 дни 70 евро (136,91 лв.); квартирни пари – 130 евро (254, 26 лв.) на нощувка или общо разходи за пътуването – 491,17 лв. При положение, че в посочените по – горе 21 пътувания, които са по няколко часа и няма денонощие, не е ясно на каква база и как органите по приходите са стигнали до извода, че са направени разходи за нощувка и че оспорващият е трябвало да разполага с дневни средства за два дни. Нещо повече нито в РД, нито в РА и още по – малко в решението на директора на ДОДОП се посочва на базата на какъв нормативен акт са определени разходите при всички пътувания на В. А..

Що се касае до останалите пътувания на жалбоподателя, съдът намира, че същите кореспондират с изложеното от свидетеля И. А. като методика на осъществяване – излизане по шосе, прибиране със самолет или обратното, както и такива изцяло с въздушен транспорт. С оглед представените от

оспорващия писмени доказателства, авиокомпаниите, с които са осъществени полетите, настоящата инстанция изцяло кредитира показанията на свидетеля А., че същият е закупувал билетите, пътуванията са извършвани с негов автомобил, както и дневната прехрана и престой са били поети от него. Тук следва да се посочи, че не са изпълнени изискванията на чл. 124 ДОПК от органите по приходите, за да се приеме, че констатациите в РА са верни, тъй като от една страна е правена проверка дали жалбоподателят е контрагент на регистрирани по ДДС доставчици, но от друга ревизиращите не са прояви същата активност е следвало да проявят същата активност да изследват въпроса за стойността на самолетните билети, по възможност кой ги е закупил и как е извършено плащането. В представената административна преписка не се съдържат данни и не се твърди, че е изисквана информация от авиокомпаниите, респ. операторите относно начина на закупуване на билетите. По тези съображения съдът не приема, че установеното с РА е достоверно и се базира на официални данни при определяне разходите за пътуванията на В. А..

С оглед изложеното РА в тази му част е издаден при неправилно приложение на закона и при допуснати процесуални нарушения, поради което установените разходи за пътувания не са доказани, поради което следва да се изключат от паричния поток за ревизираните периоди. и акта следва да бъде отменен в тази му част.

С отпадане на разходите за пътуване на жалбоподателя се променя отношението на приходи и разходи, като първите надвишават вторите независимо какъв вариант за определяне на началното салдо за ревизираният период се предпочете, включително и да не се признаят твърдените за получени дарения, а се вземат предвид доходите признати от ответника, както и вариантите изчислени от вещото З. в изготвената от нея ССЕ.

За прецизност следва да се посочи, че в хипотезата на непризнаване на получените дарения, но при признатите от органите по приходите налични средства относно ревизираните периоди паричният поток изглежда по следния начин

2016 г. налично начално салдо и сума в банкови сметки на жалбоподателя към 01.01.2016 г. – 15 939,18 лв., приходи в размер на 2 697,29 лв. или общо 18 636, 47 лв. Признати и безспорно установени разходи – 5 218,15 лв.. Следователно наличните парични средства на А. към 31.12.2016 г. са в размер на 13 418, 32 лв. Тази сума представлява начално салдо към 01.01.2017 г. Към нея като се прибавят установените приходи през годината в размер на 8788,94 лв., то жалбоподателят е разполагал със сумата от 22207, 26 лв., а разходите му за този данъчен период са в размер на 2908, 51 лв. Следователно отново са налице повече приходи, които след приспадане на разходите към 31.12.2017 г. са в размер на 19 298, 75 лв. Тази сума се явява начално салдо за 01.01.2018 г. Към нея се прибавят констатираните приходи в размер на 9657,44 лв. и разполагаемите суми за периода са в размер на 28 956,19 лв. разходите са в размер на 20 201, 26 лв. и отново не надхвърлят наличните средства.

По отношение на допълнително начисления данък за 2017 г. и 2018 г. върху постъпили суми по сметката на жалбоподателя, преведени от М. П., А. В., В. П. и БУКИНГ от страна на жалбоподателя не са посочени никакви възражения, поради което съдът приема, че правилно с РА е определен данък по реда на чл. 48, ал.1 от ЗДДЛ, а именно 385, 24 лв. и 530, 63 лв.

По изложените съображения жалбата на В. П. А. следва да се уважи по отношение на начисления данък за 2016 г. изцяло, а за 2017 г. начисления данък над сумата в размер на 385, 24 лв. и лихва в размер на 230, 78 лв. и за 2018 г. за сумата над 530, 63 лв. и лихва в размер на 264,07 лв. Лихвата е изчислена по реда на чл. 67, ал. 5 във връзка с чл. 48, ал.1 ЗДДЛ.

С оглед изхода на правния спор и предвид направените своевременни искания съдът намира, че на основание чл. 161, ал.1, от ДОПК във връзка с чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 2 и т. 4 от Наредба № 1/2014 г. за минималните адвокатски възнаграждения на жалбоподателя следва да се присъдят разноси, съгласно представения списък в общ размер на 3 460,00 лв., включващи 10,00 лв. – държавна такса; 600,00 лв. депозит за вещо лице и 2850,00 лева адвокатско възнаграждение с оглед уважената част на жалбата, а на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 438, 37 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. първо от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 8-ми състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на В. П. А., ЕГН [ЕГН], ревизионен акт № Р – 2200 – 22220 – 06858 – 091 – 001 от 10.01.2024 г., издаден от П. Г. Г., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Т. Б. Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, изменен и потвърден с Решение № 436 от 01.04.2024 г. на директора на дирекция „ОДОП“, в частта на установен данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2016 г. изцяло; в частта на установен данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2017 г. над сумата от 385,24 лв. главница и лихва в размер на 230, 78 лв. и в частта за 2018 г. на установения данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ над сумата в размер на 530,63 лв. и лихви 264,07 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ да заплати на В. П. А., ЕГН [ЕГН] сторените съдебно – деловодни разноси в размер на 3 460, 00 (три хиляди четиристотин и шестдесет) лева.

ОСЪЖДА В. П. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ юрисконсултско възнаграждение в размер на 438, 37 (четиристотин тридесет и осем) лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ:

